

[Knud Kristensen.]

der maaske nok i Begyndelsen kan vise sig nogle Vanskeligheder, ikke blot fordi det er nyt — alt nyt kan jo være vanskeligt —, men ogsaa fordi Kommunalbestyrelserne vil faa et forøget Arbejde, men jeg haaber, at det kun vil være Begyndelsesvanskeligheder, og jeg haaber, at disse Vanskeligheder, efterhaanden som man lærer Arbejdet at kende og kommer ind paa at sammensætte de sociale Udvalg baade med Hensyn til Størrelse og med Hensyn til de Folk, man sætter ind i dem, under Hensyn til de Op-gaver, som er henlagt til dem, vil kunne overvindes.

Jeg vil saa ogsaa sige nogle Ord om Udgifterne. Efter de Beregninger, der medfølger Lovforslaget, skulde den sociale Forsorg jo ikke betyde nogen Udgiftsforøgelse i Forhold til den nuværende Ordning, der skulde tværtimod blive en ikke ubetydelig Formindskelse af Udgifterne, jeg tror, Besparselsen er opgjort til godt og vel 8 Mill. Kr. I Betænkningen til Lovforslagets anden Behandling har de Konservative skrevet, at man paa adskillige Punkter med Hensyn til det økonomiske er gaaet for vidt, at de frygter, at den foreslaaede Ordning skal bevirke, at den enkeltes Villie til at overvinde Livets økonomiske Vanskeligheder skal svækkes. Og endelig skriver man, at Udgifterne i Henhold til det foreliggende Lovforslag er ganske uoverskuelige. Jeg kan ikke rigtig forstaa disse Betragtninger, og jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger om dem.

Det kan jo godt siges, at de Udgifter, som vil blive nødvendige i Henhold til dette Lovforslag, er uoverskuelige, for saa vidt som mange af Beløbene fastsættes skønsmæssigt, men Spørgsmaalet er jo ikke, hvor præcist de kan beregnes, Spørgsmaalet er: har Udgifterne Udsigt til at blive større end efter den nugældende Lovgivning? Og derfor er det mig ufatteligt, at det konservative Folkeparti har kunnet skrive, som det har. Jeg kan nemlig ikke se rettere end, at der i Lovforslaget sættes flere Begrænsninger for Hjælpens Størrelse, end der er i den nugældende. Der staar udtrykkeligt, at Hjælpen ikke kan overstige, hvad der kan faas gennem Forsikring.

Altsaa, det, man yder til dem, som ikke er forsikrede, kan normalt ikke overstige, hvad Folk kan faa, hvis de har været forsikret gennem Aldersrenteforsikring, Invaliditetsforsikring o. s. v. Saa vidt jeg kan se, findes der ikke nogen lignende Bestemmelse i den nuværende Lovgivning; jeg har ikke kunnet finde noget i Hjælpekasseloven,

der begrænser den Hjælp, der kan ydes, i den Grad, som der her bliver Tale om Begrænsning. Endvidere kan Hjælpen ikke ydes til den, der er forsikret, den kan ikke supplere Arbejds løn, og den kan heller ikke uddeles under Arbejdsstrid. Men naturligvis er der en Ventil. Naar ganske særlige Forhold er til Stede, kan Hjælpen gaa ud over den nævnte Grænse, men i mange Tilfælde er det angivet, hvad det er for Forhold, der skal være til Stede, Sygdom, langvarig Arbejdsløshed, stor Forsørgerbyrde, og i flere Tilfælde skal der indenfor Kommunalbestyrelsen være kvalificeret Majoritet, for at man skal kunne gaa ud over de i Lovens fastsatte Grænser. Jeg spørger derfor det konservative Parti: Hvor i den gældende Lovgivning er der paa disse Omraader mere Begrænsning for Hjælpen? Saa vidt jeg kan se, er den nuværende Begrænsning ikke saa effektiv som den, der vil blive i Henhold til den nye Lov.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, som de Konservative har rejst: Frygten for, at de Ydelser, her er bragt i Forslag, i betænelig Grad skal svække Interessen for at hjælpe sig selv gennem Livets mange Vanskeligheder, vil jeg gerne sige, at saa vidt jeg har kunnet sætte mig ind i Lovforslaget, er der i alt væsentligt kun Tale om Udgiftsforøgelse ved Bidragene til Enkebørn, Enkemænds Børn og forældrelose Børn, og jeg kan ikke se, hvorledes en Forhøjelse af denne Hjælp skulde kunne i væsentlig Grad forringe Befolkningens Lyst og Trang til at klare sig selv. Jeg finder, at Forhøjelsen af Bidraget til Enkebørn, saaledes at det bringes op paa Højde med det, der nu ydes Mødre til Børn fødte udenfor Ægteskab, er en rimelig og naturlig Foranstaltning — Enker med Børn bør ikke stilles ringere end ugifte Mødre med Børn. Det er altsaa i alt væsentligt Bidragene til Børn, der er blevet forøget. Jeg kan, som sagt, ikke forstaa, at Forældre, i det hele taget de Folk, som her kan komme i Betragtning med Hensyn til Understøttelse og Hjælp, skulde have Interesse i at bringe sig selv i en saadan Tilstand, at de kunde faa Hjælp fra det offentlige. Man maa nemlig huske paa, at foruden at opfylde de økonomiske Betingelser skal de være Enker eller Enkemænd, og det er dog kun i de færreste Tilfælde, at de ligefrem skulde have Interesse i at hidføre en saadan Tilstand for at faa Hjælp — det vil jeg da i hvert Fald ikke haabe for os Ægtemænd, for saa var det jo en meget betænelig Bestemmelse. Jeg tror da heller ikke, denne Frygt har meget paa sig.